

[Gunnar Fog-Petersen.]

Pas paa ikke at forsøge paa at opretholde Trafiksystemer af en Art, som Udviklingen er gaaet fra eller vil gaa fra. Jeg er enig med det ærede Medlem om, at Talen om, at Banerne kan undværes, endnu ikke hører hjemme i vore Tider. Men der er ganske sikkert en hel Del af vore Baner, som kunde undværes, i hvert Fald undværes med den dyre og omstændelige Administration og Drift, som de har.

Jeg peger paa dette, fordi jeg anser det for nødvendigt at være overordentlig økonomisk paa Statsbudgetterne af Hensyn til Skatteyderne; dem maa vi aldrig glemme, naar vi som Lovgivere paalægger Skatter. Men vi er desværre ikke Skatteborgernes eneste foresatte; de er i den uheldige Situation, at de skal tjene to og undertiden tre Herrer. De skal foruden Staten tjene Kommunerne, og mange af dem skal desuden tjene Amtene. Og naar disse skatteudskrivende Myndigheder sidder og overvejer Nødvendigheden af Forsigtighed med Hensyn til Skatteudskrivning, er de alt for tilbøjelige til at lægge det Ræsonnement til Grund, at det, *de* paalægger vedkommende, kan han i alt Fald sagtens bære. De glemmer, at der er to eller tre, som ræsonnerer paa samme Maade, og dette bør man ikke glemme, naar man paalægger Byrder, hvad enten de er direkte eller indirekte. Jeg peger paa Nødvendigheden af i en Krisetid at være yderst forsigtig og søge at indskrænke de nuværende Statsudgifter, fordi det ikke lader sig gøre helt at holde sig fra nye Statsudgifter, derunder Udgifter, der kan bøde paa den haarde Krise.

Jeg vil sige til de højtærede Ministre, at selv om de som ledende Princip i Politik har den Opfattelse, at Staten ikke bør blande sig i Erhvervslivets Forhold, burde de dog kunne se lidt anderledes paa det i en økonomisk Kriesituation, som Staten selv har fremkaldt over Befolkningen, selv har foranlediget ved sin Forsømmelse af den økonomiske Politik. Derfor vil det ogsaa være berettiget ved Laan og Kriseforanstaltninger til Støtte for Erhvervslivet at belaste Eftertiden i ikke ringe Grad med, hvad det koster at komme over denne Krise. Man har i denne Forbindelse bl. a. nævnt forskellige offentlige Arbejder, der er blevet sat i Gang. Man har ogsaa nævnt Spørgsmaalet om at komme til en Ordning af Landmandsbankens Forhold. Paa den ene Side

ser jeg saaledes paa dette Spørgsmaal, at det er overordentlig vigtigt at faa det løst for derved at tilføre vort Samfund ny Kapital og muliggøre en Støtte for Erhvervslivet og nye Virksomheders Igangsættelse, men paa den anden Side vil jeg advare imod, at der træffes en Ordning, hvorved Staten bindes saa haardt, at den vil have overordentlig vanskeligt ved at komme løs igen eller ikke ser sin Førdel ved at komme løs, hvis Vanskelighederne skulde melde sig om nogle faa Aar ved Statsgarantiens Ophør. Jeg tror, det vilde være en stor Lykke, hvis man kunde finde en Ordning nu saaledes, at Spørgsmaalet om Statsgarantiens Afløsning var fastlagt allerede nu ved Starten, saa man ikke om faa Aar behøvede at vende tilbage til dette vanskelige Spørgsmaal. Jeg tror, man i 1928 er tilbøjelig til at anse de Vanskeligheder, der vil opstaa, for mindre, end man vil finde dem, naar Timen og Dagen er inde.

Forskellige ærede Medlemmer har talt om Landstingets Stilling. Det er et aarligt tilbagevendende Emne ved Finanslovbehandlingen. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men blot gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at hvad enten Udviklingen gaar i den ene eller i den anden Retning, hvad enten Landstinget skal opfattes som et Bolværk for konservative Tanker eller som et Værn mod dem, er Landstinget jo en i vor Forfatning fastlagt Institution, som vi, som Forholdene er her i Landet, saare vanskeligt kommer bort fra. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Bramsnæs) forudsaa den Dag, da Landstinget vilde miste sin egentlige politiske Betydning. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal forudse den Dag, for den er allerede indtruffet for Aar og Dag siden. Det skete, den Gang det blev Skik og Brug her i Rigsdagen, at Landstingets Medlemmer holdt Partimøder sammen med Folketingets Medlemmer. Den Dag, *det* først var blevet Skik, en Skik, man ganske sikkert ikke kommer bort fra igen — der staar ganske vist ikke noget derom i Grundloven, men den er maaske stærkere endnu end Grundloven —, den Dag ophørte Landstingets særlige politiske Indflydelse. Men naar nu Landstinget stadig er hjemlet i Forfatningen, skulde det ogsaa gerne have Opgaver, og der er en Tradition for — Traditioner er jo noget af det stærkeste paa Jorden —, at Landstinget skal gøre et sagligt Arbejde. Det kunde det ogsaa gøre med Hensyn til Finansloven, og det kunde det gøre i højere Grad, end Til-